

Debreceni Ítéltábla
Bf.III.567/2025/23.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2025. december 11. napján megtartott tanácsülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

Az emberkereskedelem és kényszermunka büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2025. június 4. napján kihirdetett 17.B.180/2024/78. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az ítélet rendelkező részéből a tárgyalás folytatólagos megjelölését mellőzi.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A határozat ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A Debreceni Törvényszék rendelkező rész szerinti ügydöntő határozatában Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberkereskedelem és kényszermunka büntetében [a Büntető törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 192. § (2) bekezdés a) pont, b) pont, (4) bekezdés], 2 rendbeli felbújtóként elkövetett lopás vétségében, melyből 1 rendbeli kísérlet [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont bb) alpont], 2 rendbeli felbújtóként elkövetett lopás büntetnének kísérletében [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bb) alpont, (3) bekezdés b) pont ba) alpont] és felbújtóként, folytatólagosan elkövetett lopás büntetében [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bb) alpont, (3) bekezdés b) pont ba) alpont]. Ezért – halmazati büntetésül – 6 év 8 hónap fegyház fokozatú szabadságvesztésre, 200 napi tétel, 1.000 forint egynapi tétel összegű, mindösszesen 200.000 forint pénzbüntetésre, mellékbüntetésül 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban állapította meg. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén az átváltoztatásról, 20 havi részletfizetés engedélyezéséről, 276.879 forint erejéig vagyonek Kobzás elrendeléséről, a bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen – a kihirdetést követően nyomban – a vádlott a büntetés enyhítése, a szabadságvesztés tartamának és a pénzbüntetés napi tétel számának csökkentése érdekében, védője valamennyi bűncselekmény vonatkozásában elsődlegesen felmentés, másodlagosan az emberkereskedelem és kényszermunka büntette helyett kerítés, illetve prostitúció elősegítésének megállapítása, harmadlagosan enyhítés érdekében fellebbezett.

[3] Az ügyész az ítéletet – a nyilatkozattételre fenntartott három munkanapon belül – tudomásul vette.

[4] A kirendelt védő az ítéltáblához 2025. november 17. napján érkezett beadványában a felmentés és más bűncselekmények megállapítása érdekében bejelentett fellebbezését – vádlotti hozzájárulás csatolása nélkül - visszavonta, a továbbiakban a vádlottal egyetértésben a büntetés enyhítésére irányuló perorvoslati kérelmét tartotta fenn, azt részletesen nem indokolta. A vádlott ezt megelőzően, 2025. szeptember 25. napján érkezett beadványában ugyanakkor vitatta a sértett szexuális cselekményre történő kényszerítésének megtörténtét, fizikai és érzelmi bántalmazását, összességében tehát a kényszerítés és az erőszak megállapíthatóságát, mivel álláspontja szerint a sértett csupán hangos beszédstílusától ijedt meg, egyébként is bármikor lehetősége lett volna másoktól segítséget kérni, ha bajban lett volna. Emellett a hosszú kényszerintézkedésre és arra hivatkozva, hogy négy kiskorú gyermeke jelen ügy miatt nevelőszülőkhöz és lakásotthonba került, két kisebbik lánygyermekét vélhetőleg az édesapjuk szexuálisan bántalmazta, illetve arra is figyelemmel, hogy a sértett korábban is már prostituáltként dolgozott és ugyanezen vádakkal más személyt is sikerrel „börtönbe rakott”, a büntetés enyhítését kérte.

[5] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.184/2024/14. számú észrevételében a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartva, teljeskörű felülbírálat keretében, tanácsulésen eljárva, a Be. 605. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt, a másodfokú határozat meghozataláig előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása mellett.

[6] Álláspontja szerint a törvényszék a perrendi szabályokat betartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a cselekmények elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte, azokat a tárgyaláson megvizsgálta és a vádlott tagadásával szemben a sértett, valamint az egyéb tanúk, az igazságügyi pszichiáter szakértők véleménye, a kamerafelvételek, rendőri jelentések és a gondokság alá helyezéssel kapcsolatos iratok, valamint az egyéb okirati bizonyítékok alapján megalapozott tényállást állapított meg. Helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a bűncselekmények minősítése is törvényes, így a felmentésre és eltérő minősítésre irányuló jogorvoslat alaptalan. A 10 év középértékhez képest megállapított szabadságvesztés büntetés ugyanakkor kellő, de egyben elegendő is a büntetési célok eléréséhez, az enyhítést célzó fellebbezés ezért szintén nem alapos. Az egyéb járulékos kérdésekben történő rendelkezések ugyancsak törvényesek voltak.

[7] A másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének felülvizsgálatát a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 598. § (2) bekezdés 2. fordulata alapján tanácsulésen bírálta el, tekintve, hogy annak törvényi feltételei fennálltak, továbbá a jogosultak nyilvános ülés vagy tárgyalás kitűzését nem indítványozták [Be. 598. § (5) bekezdés].

[8] Mindenekelőtt az ítéltáblának abban a kérdésben kellett döntenie, hogy a védői nyilatkozatra tekintettel az ügyben korlátozott vagy teljeskörű felülbírálatnak van-e helye. A Be. 581. § c) pontja értelmében az elsőfokú bíróság ítélete ellen – többek között – fellebbezésre jogosult a védő. A Be. 584. § (1) bekezdése szerint továbbá a fellebbezőnek meg kell jelölnie, hogy fellebbezését az ítélet mely rendelkezése vagy az indokolás mely része ellen terjeszti elő. Jelen ügyben a kirendelt védő elsődleges, illetve másodlagos

indítványában mind az emberi szabadság elleni bűncselekmény, mind a vagyon elleni bűncselekmények vonatkozásában felmentés, illetve eltérő minősítés megállapítása érdekében fellebbezett, amelyet a másodfokú eljárásban visszavont. A Be. 587. § (1), illetve (3) bekezdései kimondják, hogy a fellebbező a fellebbezését a másodfokú bíróság fellebbezést elbíráló határozata meghozataláig visszavonhatja, azonban a vádlott javára más által bejelentett fellebbezést csak a vádlott hozzájárulásával teheti meg. Az ítéltábla felhívására a védő akként nyilatkozott, hogy védencével e tárgyban nem egyeztetett.

[9] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt, az elsőfokú ítélet ellen bejelentett mindenirányú perorvoslat miatt teljes terjedelmében felülbírált a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján. Ez okból teljes revízió keretében vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények minősítésére, a büntetések kiszabására, intézkedések alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását is. Emellett hivatalból döntött a Be. 590. § (7) bekezdésének előírása alapján az egyszerűsített felülbírálat tárgyát képező kérdésekről.

[10] A felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék az eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, eljárása során nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pontok], sem olyan relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1), (2) bekezdés a)-d) pontok], amely az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezte volna. Perjogi hibára az eljárás résztvevői sem hivatkoztak.

[11] Az ítéltábla ezt követően az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottságát vizsgálta [Be. 592. § (1)-(2) bekezdés].

[12] Megállapította, hogy a törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének messzemenően eleget tett, az ügy érdemi megítéléséhez szükséges valamennyi bizonyítékot megvizsgált, melynek érdekében a bizonyítást továbbfejlesztve számos iratot szerzett be és további tanúkat hallgatott ki. A bizonyítékokat a tárgyalás anyagává téve, megvizsgálva és a logika szabályainak megfelelően értékelve, tényállását Terhelt1 tagadásával szemben mérlegeléssel állapította meg. Bizonyítékértékelő tevékenységéről ítéletének [40]-[170] bekezdéseiben részletesen adott számot, e körben a [43] bekezdés korrigálandó csak annyiban, hogy a személyi bizonyítékok körében tanú8 és tanú7 tanúk vallomásait nem lehetett figyelembe venni, amelynek egyébként később, az ítélet [140]-[147] bekezdéseiben az elsőfokú bíróság megfelelő indokát adta, amellyel az ítéltábla is egyetértett. Teljeskörűen ismertette a vádlott eljárás különböző szakjaiban tett vallomásait és behatóan foglalkozott a sértett tanú1 vallomásaival is, annak maximális figyelembevétele mellett, hogy a sértett enyhe fokú értelmi fogyatékoságban szenved, az ügyei viteléhez szükséges belátási képessége mentális zavarok következtében tartósan, nagymértékben csökkent, amely az aggálytalan igazságügyi pszichiáter szakértők véleményén, valamint a gondnokság alá helyezésre vonatkozó okiratok megállapításain alapult. Ezért különös jelentőséggel bírtak a jelen ügyben az egyéb személyi és tárgyi bizonyítékok, amelyek az elsőfokú bíróság megállapításával egyezően kétséget kizáróan a sértett vallomását támasztották alá.

[13] Mérlegelésének eredményeként az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, hiányosság, felderítetlenség, iratellenesség vagy helytelen ténybeli következtetés [Be.592.§ (2) bekezdés a)-d) pont] nem volt tetten érhető, emellett a személyi rész is teljes volt, pontosítást, kiegészítést nem igényelt.

[14] Megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok felülrértékelésének tilalma folytán a másodfokú eljárásban az elsődleges, felmentésre irányuló védelmi fellebbezés nem vezethetett eredményre. Az ítélet teljes vagy részleges megalapozatlanságát eredményező ok hiányában (vagy a részbeni megalapozatlanság orvoslását követően) ugyanis a másodfokú

bíróság a határozatát a tényálláshoz kötöttség elvéből adódóan – az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja – ennek jogszabályi alapja a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése, amely szerint a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyítóerejük. A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hiteltérdemlőségének meggyőződés szerinti szabad értékelése és védett mikénti mérlegelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.).

[15] A másodfokú bíróság számára irányadó tényállás alapján, büntethetőséget kizáró ok hiányában a bűnösség megállapítása, valamint a bűncselekmények minősítése is megfelelt az anyagi jog szabályainak.

[16] A védői érvelés alapján az emberkereskedelem és kényszermunka, valamint a kerítés elhatárolása kapcsán, a félreérthető megfogalmazás miatt annyi kiegészítés szükséges, miszerint a kerítés bűncselekménye esetén a másnak megszerzés haszonszerzés céljából szexuális cselekmény végzésére történik, míg az emberkereskedelem esetén kizsákmányolás céljából, azaz a kiszolgáltatott helyzetbe hozott, vagy kiszolgáltatott helyzetben tartott sértett e helyzetének kihasználásával előny szerzésére törekvés végett (Kúria Bfv.II.1474/2018/9.). A nemzetközi normák és a Btk. miniszteri indokolása a kiszolgáltatott helyzetet úgy definiálják, hogy azok az adott személy tényleges, vagy elfogadható választási lehetőségének hiányában történő, az önálló rendelkezési jogát korlátozó magatartások, melyeknek eredményeképpen a sértett kénytelen alávetni magát az adott visszaélésnek. Ha a másnak megszerzés kizárólag a sértett által nyújtott szexuális szolgáltatás igénybevitelére, azaz nem a sértett, hanem a szexuális szolgáltatásának áruba bocsátására irányul, akkor nem az emberi szabadság sérül, hanem a nemi kapcsolatok társadalomban elfogadott általános rendje. Ilyenkor nem az emberkereskedelem, hanem a kerítés bűncselekménye állapítandó meg (Fővárosi Törvényszék B.672/2019/66.). Jelen ügyben azonban nem erről van szó. A vádlott tanúl sértett ismert mentális állapotát és érzelmi függőségét kihasználva (kiszolgáltatott helyzet) korlátozta önálló rendelkezési jogát, aki ezáltal kénytelen volt alávetni magát az adott visszaélésnek, ezért Terhelt1 vádlott I. tényállásban rögzített cselekvősége kétségtől emberkereskedelem és kényszermunka büntettként minősült.

[17] Egyebekben az elsőfokú bíróság által a prostitúció elősegítése, valamint a lopási cselekmények kapcsán kifejtettekkel az ítéltábla egyetértett.

[18] Helytálló volt a törvényszék alkalmazandó jogszabállyal [Btk. 2. § (1)-(3) bekezdés] kapcsolatos érvelése is, azzal a pontosítással, hogy az elkövetéskor hatályban lévő Btk. a pénzbüntetés tekintetében kedvezőbb volt a vádlott számára, tekintve, hogy a pénzbüntetés Btk. 50. § (3) bekezdése szerinti szabályozása szerint a pénzbüntetés egy napi tételének összege 2025. március 1. napjától 1.000 forintról 1.500 forintra emelkedett.

[19] A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket a Kúria 56/2007. BK véleménye alapján csaknem teljeskörűen feltárta, további súlyosító körülményként volt értékelhető azonban az, hogy a vádlott a cselekményét hosszabb időn keresztül követte el (BK vélemény III/2. pont).

[20] A büntetés helyesen rögzített céljának szem előtt tartásával, a részletesen kifejtett büntetiskiszabási elvek figyelembevételével az elsőfokú bíróság helytállóan választotta meg a joghátrányokat, mind a középérték alatt megállapított szabadságvesztés, mind a közügyektől eltiltás tartama tetтарыos és megfelel az egyéniesítés követelményének, valamint a bírói gyakorlatnak is, hasonlóan a pénzbüntetés napi tétel száma és az egy napi tétel összege is, a büntetések eltúlzottan súlyosnak nem voltak tekinthetők, így ezek enyhítésére az ítéltábla nem látott lehetőséget.

[21] A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatáról, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, az előzetes fogvatartásban idő beszámításáról, a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén a jogkövetkezményekről és a részletfizetés engedélyezéséről, továbbá a vagyoneklobzásról, a bűnjelekről és a bűnügyi költségről szóló rendelkezések is törvényesek, kiegészítést, módosítást nem igényeltek.

[22] Fentiek szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[23] Mindössze a tárgyalás folytatólagos voltára történő utalást mellőzte az ítéltábla az ítélet bevezető részéből, tekintve, hogy a tárgyalás egységes egésznek tekintendő a megnyitás és a berekesztés között, a folytatólagosságra történő utalás és annak bevezető részben történő feltüntetése a törvény szövegéből [Be. 451. § (1) bekezdés c) és d) pont, Be. 561. § (1) bekezdés] nem következik, valamint rendelkezett még a vádlott által a másodfokú eljárás befejezéséig előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztés tartamába történő beszámításáról, a Btk. 92.§ (1)-(2) bekezdései alapján.

[24] A másodfokú bíróság határozatával szemben a Be. 615. § (1)-(2) bekezdései alapján a további jogorvoslat lehetősége kizárt.

Debrecen, 2025. december 11.

Dr. Gömöri Olivér s.k. a tanács elnöke, Dr. Mocsáry Eszter s.k. előadó bíró, Dr. Deák Judit s.k. bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 17.B.180/2024/78. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla jelen végzésével a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. december 11.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke